

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Conversio Peccatoris, Seu Modus quo Peccator communiter resurgit ad justitiam.

Lefelon, Antoine

Bruxellis, 1675

§. 8. Frequens relapsus conversionem ut minus valdè reddit suspectam.

urn:nbn:de:hbz:466:1-9433

§. VIII.

Frequens relapsus conversionem ut minus valde reddit suspectam.

M Eritò proindè dicit Manuductio, neque ab Appendicis Auctore reprehendi debuit, continuo frequentique relapsu ut minùs ambiguam fieri conversionem. Ejusmodi enim assiduè recidivos aliquo horum trium membrorum comprehendi, non scrupulosa formido, sed si non pro humano modo semper certa assensio, profecto omnino est rationabilis dubitatio. Verendum quippè est, ne dum peccatorum suorum quasi poenitentiam manifestant, vel cum primis non eorum affectum deponant, sed solùm quod indè timent malum cupiunt evadere aut cum secundis & tertiis solùm inchoatè & nondum sufficienter ab eis sunt aversi. Propter quod de ejusmodi dicit R. P. Julius Cæsar Recupitus è Societate Theologus, *tam citus & tam facilis post poenitentiam in eadem gravia peccata relapsus, signum est quod accedunt cum ficto dolore, & ficto proposito & quod volunt palliare quodammodo conscientiam.*

*Tract. de
num. præd.
& reprob.
cap. 6.*

Erit fortassis qui hos illis annumerare
volet

volet, quos supra verè conversos, sed ad relabendum adhuc dixi infirmos. Sed eodem (hoc est nullo) jure & tres positos illis annumeret. Ab his enim omnibus multum discreti sunt, illi nondum stabiliter sed verè conversi: etsi enim ex peccati reliquiis adhuc infirmi sint; tamen ad præcavendum peccati recidivum solliciti, vel Deo adjuvante, & tentationes suorum moderante, ipsum præcavent, vel lapsi faciliùs dum citiùs resurgunt; ac tum infirmitatem suam in ejusmodi casu experti amplius invigilant ne in illo iterum subplantentur. Non horum est continuò frequenterque relabi. Sin verò lapsi in suo casu persistunt, & pravæ concupiscentiæ suæ desideriis magis ac sæpius obsequendo in pristinum unde conversi fuerunt, statum revertuntur; non eâ quâ prius facilitate resipiscunt, sed posteriora plerumquè eis fiunt deteriora prioribus. *Sicut enim in corporalibus, ait S. Thomas, nullus status est ita periculosus sicut recidivantium, ita in spiritualibus, qui post gratiam cadit in peccatum, difficiliùs surgit ad bonum.*

Comm. ep.
Hab. c. 6.
lect. 1.

Horum quoque recidivorum conversionem multùm suspectam censuit R. P. Daniel à Virg. Maria è Carmelitarum Fami-

Introd. ad Christ. pæn. Tract. §. 2. Familia, cujus verba è Flandrico Latine interpretata ita sonant. *Quis credere poterit verè te super peccatis tuis conteri, eorum te pœnitere, eis te ex corde renuntiare, ea cavendi firmum te habere propositum, te malle amittere omnia bona & honorem, & omnes pœnas sustinere (quod totum simul requirit vera conversio) quam ad ea iterum reverti, & quod brevi ea iterum reiteres? hoccinè est vere conteri? profectò non arbitror: quis enim te dicet cujuspîam pœnitere quod ilico post iterum perpetras? Nolim tamen negare, aliquem verâ & eâ quâ oportet contritione sua peccata confessum fragilitate humanâ iterum in eadem posse relabi: at dico, dum quis sæpè ac fermè semper de iisdem sese accusans, ilico post iterum ad ea revertitur, id esse admodum verisimile signum non veram ac debitam cum firmo emendationis proposito ejus fuisse contritionem. Utinam multi Christiani etiam spiritalem vitam profitentes, qui exterius exhibent pietatis speciem, id animadverterent, & in hoc sese emendarent! quot æternæ salutis portus exciperet, qui ob dictam rationem in suis iniquitatibus submerguntur! Ita ille præmio introductionis ad Christianam pœnitentiam & c. 2. §. 1. præcipuam pœnitentiæ partem dicit contritionem, cujus defectu: Fit subindè, inquit, invalidam esse confessionem & peccatorem damnari: imo sanguineis lachrymis deplorandum*

randum est, id esse multis Christianis commune malum, qui confessione factâ, brevi iterum ad eundem vivendi morem redeunt, UT CANIS REVERSUS AD SUUM VOMITUM, ET SUS LOTA IN VOLUTABRO LUTI. Fit istud, quia non verè eos peccatorum suorum penitet, aut non firmiter ea emendare proponunt, persuasi sufficere se longam Sacerdoti peccatorum suorum historiam narrasse. Ut confiteantur accedunt, & ore peccata sua accusant dicentes: Confiteor me hoc aut illud peccatum fecisse, sed non corde. Non enim ex corde eis renuntiant aut non verè & debitè ea proponunt cavere, eorumquè occasiones vitare. Hinc conformiter R. P. Franciscus à Puero Jesu ex eadem Familia, multos dicit tepidos ac crudæ conscientiaë Christianos, qui plurimis, inquit, mortalibus peccatis onerati, sic leviter ad confitendum accedunt, debitè sese ad hoc non præparando, nec ad veram contritionem, ac firmum emendationis propositum commovendo. Et hanc ob causam sic facile in eadem peccata relabuntur, ac si ea non fuissent confessi, nec post confessionem debitè sunt solliciti Sacramenti gratiam conservare. Hujusmodi meritò timere debent confessiones suas esse invalidas, ac per hoc se in perpetuo peccati mortalis statu permanere. Hos deindè ad salubria media adhortatus pergit iterum: Hoc si negligant verendum est, ipsos permanfuros

&

Latine
 re pote-
 rorum te
 cavendi
 mittere
 as susti-
 nverso)
 i ea ite-
 profectò
 pœnite-
 n tamen
 e contri-
 humanâ
 um quis
 ns, ilico
 dum ve-
 m firmo
 tionem.
 n vitam
 tis spe-
 è emen-
 ret, qui
 submer-
 onis ad
 . §. I.
 dicit
 ubindè,
 peccato-
 de plo-
 andum

& submergendos in cœno peccatorum suorum, ac perpetuo damnandos. Et ante hos superiori sæculo R. P. Emericus de Bonis è Societate JESU: Iste continuus, inquit, ac multiplex relapsus sine aliqua emendatione, & mutatione vitæ sufficiens est ac certum signum, quod Confessarium dubitare faciat, eos nequidem attritionem, seu imperfectam contritionem habere.

Lib. citato. Grave est quod hujusmodi passim recidivos communiter reprobos dicit jam memoratus Recupitus: *Omnes ii, inquit, qui ita mortaliter peccant ut cadendo & resurgendo vitam transigant, regulariter & juxta leges communes pertinent ad reprobos. A quo non longè recessit magnus Gregorius, exponens illud c. 6. Job: involutæ sunt semitæ gressuum eorum: Omne, inquit, quod involvitur, in semetipsum replicatur: & sunt nonnulli, qui seducentibus vitiis obviare quasi totâ intentione deliberant, sed irruente tentationis articulo in deliberationis proposito non perdurant. Alius namque pravo usu superbia inflatus, cum magna esse præmia humilitatis considerat, adversum semetipsum se erigit, & quasi tumorem turgidi fastus deponit, exhibere se quibuslibet contumeliis humilem promittit: sed cum repente hunc unius injuria verbi pulsaverit; ad consuetam protinus elationem redit, sicque ad*
tumo-

*Lib. 7. mor.
sap. 14.*

tumorem ducitur, ut nequaquam quia humilitatis
 bonum concupierat, recordetur. Alius avaritiâ
 æstuans augendis facultatibus anhelat: is cum
 præterire omnia velociter conspicit, vagantem
 per concupiscentias mentem figit, decernit jam
 nihil appetere, & adepta tantummodo sub magni
 moderaminis freno possidere, sed cum repente fue-
 rint oculis oblata quæ placeant; in ambitione pro-
 tinus mens anhelat, semetipsam non capit, adi-
 piscendi hæc occasionem quærit, & oblita conti-
 nentiæ quam secum pepigerat, cogitationum se
 stimulis per desideria acquisitionis inquietat.
 Alius luxuriæ tabe polluitur, & longâ jam con-
 suetudine captus tenetur; quanta autem castitatis
 sit munditia, conspicit, & à carne vinci turpè
 deprehendit. Restringere ergo voluptatum fluxa
 deliberat & resultare consuetudini, quasi totis se
 viribus parat. Sed vel objectâ oculis specie, vel ad
 memoriam reductâ, eum subjectâ tentatione con-
 cutitur, protinus à pristina præparatione dissipa-
 tur, & qui contra hanc clypeum deliberationis
 erexerat, delectationis jaculo confossus jacet, sic-
 què eum luxuria enervem superat ac si nulla contra
 eam tentationis arma præparasset. Alius verò ira-
 cundia flammis accenditur, ejusque stimulis ad
 inferendas proximis contumelias effranatur: cum
 verò nulla furoris animam occasio pulsât, quanta
 sit mansuetudinis virtus, quanta patientiæ altitu-
 do considerat, seque etiam contra contumelias pa-
 tienter

tienter parat: sed cum parva qualibet commotionis occasio nascitur repente ad voces & contumelias medullitus inflammatur, ita ut non solum ad memoriam patientia promissa non redeat, sed & semetipsam mens & ea quæ loquitur convitia non agnoscat: cumquæ furori plenè satisfecerit, quasi post exercitium in tranquillitatem redit: & tunc se ad silentii claustra recolligit, cum linguæ non patientia, sed procacitatis suæ satisfactio frænum ponit. Vix igitur vel serò post convitia illata se cohibet; quia & à cursu sæpè spumantes equos non præfidentis dextera, sed campi terminus coërcet. BENE ERGO DE REPROBIS DICITUR: involutæ sunt semitæ gressuum eorum, quia recta quidem deliberando appetunt, sed ad consueta semper mala replicantur, & quasi extra se tensi ad semet ipsos per circuitum redeunt, qui bona quidem cupiunt sed à malis nequaquam recedunt. Esse quippè humiles, sed tamen sine despectu: esse contenti propriis, sed sine necessitate: esse casti, sed sine maceratione corporis: esse patientes, sed sine contumeliis volunt: cumquæ adipisci virtutes quærunt, sed labores virtutum fugiunt; quid aliud, quàm exhibere belli certamina in campo nesciunt, & triumphare in urbibus de bello concupiscunt?